

Støtteerklæring til binære og ikke-binære transpersoner

Vi lever i urolige tider med krig, offentlige innstramminger og økt polarisering. Som en del av dette verdensbildet skapes det fiendebilder, og en del av dette er den såkalte “trans-debatten”. Fiendebilder skapes mot mennesker under LHBTIQ+-paraplyen generelt og transpersoner spesielt. Når transpersoners rettigheter angripes, er det et angrep på hele befolkningen.

Transpersoner utgjør en liten andel av befolkningen. Mange har få eller ingen transpersoner i sin omgangskrets, og det gjør det lett for høyrepopulister å spre frykt og feilinformasjon. Derfor må vi styrke kunnskapen, både i samfunnet og i fagbevegelsen. Vi må skape inkluderende arenaer og løfte mangfoldet i alle ledd.

Transpersoner har dårligere levekår, opplever mer utenforskap og mer diskriminering enn den øvrige befolkningen. Mange opplever å ikke få helsehjelp de har både rett og krav på og å måtte egenfinansiere helsehjelp. Per i dag er det eneste offentlig finansierte helsetilbudet som behandler transpersoner, etter ICD11 og nasjonal faglig veileder, Helsestasjon for kjønn og seksualitet (HKS) som finansieres av Oslo kommune. Vilkår for behandling derfra er at man er bosatt i Oslo kommune og er under 30 år gammel. Det er med andre ord en stor andel av målgruppa som ikke har rett på behandling gjennom HKS, og dermed må behandles i den nasjonale behandlingstjenesten. En kan se i rapporter fra Norges største organisasjon for transpersoner, Pasientorganisasjon for kjønnsinkongruens (PKI), at pasienter er langt mer fornøyde med tilbudet fra HKS enn det nasjonale tilbudet på Rikshospitalet.

Frem til 2016 var det krav om å fjerne reproduktive organer for å endre juridisk kjønn. Å måtte kastreres som et krav for å oppnå andre rettigheter er slik tvangskastrering har blitt definert i andre kontekster. Mange som har vært i behandling på Rikshospitalet har beskrevet at de ikke opplevde det som et reelt valg, da det var den eneste måten å få juridisk anerkjennelse på, og bli trodd. I transbevegelsen er denne praksisen ansett som transfobisk og et tegn på et ønske om at transpersoner ikke skal reproducere. Praksisen var aldri lovfestet, men har utviklet seg som forvaltningspraksis siden 1950-tallet. Verken staten eller sykehuset har per i dag beklaget eller gitt oppreisning til dem som har vært utsatt for denne praksisen.

FO Oslo er tydelige; vi står sammen med transpersoner, binære og ikke-binære.

- FO Oslo mener at helse- og sosialfaglig utdanning skal inneholde kompetanse om transpersoner.
- FO Oslo mener at alle i arbeidslivet skal ha kompetanse om transpersoner.
- FO Oslo støtter behovet for tilbud til transpersoner og mener at det må iverksettes tiltak for å motvirke levekårsstatistikker hvor transpersoner er overrepresentert.
- FO Oslo mener at ikke-binære må få et fullverdig helsetilbud og at finansieringen av Helsestasjon for kjønn og seksualitet (HKS) utvides.
- Frem til 2016 var det krav om kastrering av transpersoner i regi av det offentlige helsevesenet for å endre juridisk kjønn. Dette er et menneskerettighetsbrudd, og FO Oslo mener det er nødvendig med en offentlig beklagelse for denne praksisen.
- FO Oslo støtter behovet for et offentlig helsetilbud i tråd med internasjonale retningslinjer og ICD 11.
- FO Oslo mener at det må etableres en tredje juridisk kjønnskategori, slik at alle som ikke kjenner seg igjen i kategoriene mann eller kvinne får et tredje alternativ.

FO Oslo vil ha et åpent og inkluderende samfunn der alle kan være seg selv – uten frykt, uten skam og med full respekt for sin identitet. Transrettigheter er menneskerettigheter, og menneskerettigheter kan ikke forhandles!

Ingen er fri før alle er fri.